



stille zaterdag

Afgelopen zaterdag was het 'Stille Zaterdag'. Ik had me dat niet gerealiseerd, net zo min als ik aan Witte Donderdag en Goede Vrijdag had gedacht. Het geeft aan hoe ver ik – en velen met mij – zijn weg gegroeid van het geloof dat eens ons dagelijks leven bepaalde. De kleur paars associeer ik nog steeds met rouw, boete en verlatenheid. Op Stille Zaterdag was het bij ons thuis overigens bepaald niet stil. Om 11 uur 's ochtends mochten de vastentrommeltjes open, en die rammelden veelbelovend.

Niet dat wij nou zoveel snoep kregen, wel was het zo dat de kindertjes Sengers nooit 'nee' zeiden als er iets lekkers langskwam. Dit in tegenstelling tot een nichtje, dat te verlegen was om ja te zeggen. Ik weet nog dat ik dacht 'stop dat snoepje dan in mijn trommeltje', maar dat durfde ze natuurlijk niet. De inhoud van dat vastentrommeltje viel trouwens na opening altijd tegen. Een paar zuurtjes, wat pepermuntjes – wij kregen vroeger de snoepjes nog per stuk - een verkruimeld koekje en in het beste geval een spek of een dropveter, we aten ons er niet ziek aan. De herinnering aan het nichtje deed me weer denken aan een logeerpartijtje bij haar thuis. Ik vond logeren spannend maar had altijd heimwee. Ik begon er vol goede moed aan, maar de eerste avond sloeg het verlangen naar huis al toe. Wat voelde ik me eenzaam, ver van alles waar ik toch ook niet altijd even blij van werd. Toen ik al uren slapeloos in bed lag hoorde ik mijn tante in hun slaapkamer tegen mijn oom klagen over de rommel die ik van mijn koffertje had gemaakt. 'Ik zeg nog tegen haar moet je dat niet even opruimen maar dat vond ze niet nodig'. Ik heb me verbeterd, maar de volgende dag wilde ik naar huis.

Wat komt er veel langs, aan de hand van kleine gebeurtenissen in het leven. Vastentrommeltje, logeerpartijtje, heimwee, eenzaamheid.
Of hij nou wel of niet aan Pasen doet, van die gevoelens blijft geen mens verstoken.

Marjolijn Sengers, 1 april 2018